

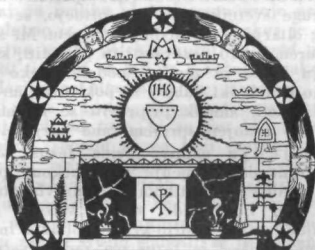
Daritev.

Povedal sem Vam že zadnjič enkrat, da ni bila še nobena daritev tako vseč nebeškemu Očetu, ko Jezusova daritev na križu. Da bi svojega Očeta razveseljeval vedno in neprestano in da bi ljudem na zemlji milosti nikdar ne zmanjkalo, zato je Jezus hotel in naročil, da se mora ta Njegova daritev ponavljati na zemlji do konca sveta. Pri vsaki naši daritvi — pri vsaki sv. maši pride Jezus sam na oltar in spremeni naše revne darove — kruh in vino — v svoje sveto Telo in svojo sveto Kri. Že pri »Sanctusu« Ga vnaprej pozdravljamo »blagoslovljen, ki pride v imenu Gospodovem«, in odslej vse misli in vse molitve pri sv. maši obračamo Nanj. — Preden pa mašnik izgovori posvetilne besede, preden Jezus v svoji ljubezni skrivnostno stopi iz nebes k nam, Ga še poprosimo, naj iz nebeških zakladnic s seboj prinese milosti in blagoslova za nas. Mašnik opravi najprej

molitev za sv. Cerkev: za sv. očeta, za škofa. Ti so namreč »pastirji« in učitelji in vodniki učencev Kristusovih in imajo težko službo. Ljudje — ovce so včasih trmasti in hočejo po svojih potih; in brezbožni pomagači satanovi poskušajo, da bi jih odtrgali od črede otrok božjih. Da bi papež in škofje in duhovniki znali s pravo besedo opominjati in s pravim orožjem braniti ovčice Jezusove, za to prosimo. Pa morajo tudi ovčice ljubiti pastirja in morate tudi Vi pri sveti maši moliti za dobre duhovnike. — Izmed velikkanske črede otrok božjih, se še posebej spominimo na prijatelje in znance. Mašnik napravi »memento«, t. j.

»**Spomin za žive.**« V tej molitvi se najprej spomni tistega, ki je naročil, naj se zanj opravi sv. maša; potem pa moli župnik za svoje farane, katehet za svoje učence, prijatelje, znance i. t. d. Ti pa nikar ne pozabi prositi Jezusa, naj prinese

MOLITEV ZA SV. CERKEV
 SPOMIN ZA ŽIVE
 POVABILO NEBEŠČANOV

SPREMENENJE

POVZDIGOVANJE

SPOMIN NA JEZUSOVO

TRPLJENJE IN VSTAJENJE

SPOMIN
 ZA RAJNE

ZA DELEŽ
 V NEBESIH

PO JEZUSU BOGU ČAST

tudi Tvojim staršem, bratom, sestram, prijateljem milosti, kakor jih potrebujejo. — V takem zaupnem razgovoru z Bogom se približa trenutek spremenjenja, ko sam Sin božji pride k nam, grešnim ljudem. Zato mašnik

p o v a b i n e b e š č a n e: Mařijo, apostole, mučence in druge svetnike, naj oni pridejo, se vstopijo okrog oltarja ob prihodu Jezusovem. Mi sami Ga ne moremo tako pozdraviti in počastiti, kakor se Kralju nebes in zemlje spodobi. Kako se razvrstijo ti nebeški duhovi in poklonijo, mi ne moremo videti, ampak pripraviti se moramo tudi sami na dostojen sprejem Sina božjega. — Pri

S p r e m e n j e n j u namreč pride Jezus na oltar. Ministrant da znamenje z zvončkom, pevci in orgle utihnijo in tihota in mir vladata v hiši božji, ko Bog pride vanjo. Mašnik globoko sklonjen vzame hostijo-kruh z oltarja in naredi vse tako, kakor je Jezus pri zadnji večerji naredil: ga blagoslovi z znamenjem križa in reče »to je moje telo«. Ob tej besedi se v mašnikovih rokah zgodi čudež: Jezus spremeni kruh v svoje sv. Telo. Naše oči tega čudeža ne vidijo in ne opazijo nobene spremembe. Človek, ki naše vere ne pozna, bi mislil, da je v mašnikovih rokah še vedno le bel kruh. Mi pa besedi Jezusovi »to je moje telo« bolj verjamemo kot svojim očem in zato vemo, da pri sv. maši res pride Jezus na oltar. Tudi vino v kelihu se na enak način spremeni v sv. Kri Jezusovo. — Zato ljudje po cerkvi vsi pokleknejo in kleče pričakujejo

p o v z d i g o v a n j a, ko mašnik povzdigne sv. hostijo — Telo Jezusovo, in kelih s krvjo Jezusovo. Ministrant z zvončkanjem opozori, naj pogledamo na oltar, da bomo videli največjo skrivnost ljubezni božje. Nikar takrat v tla ne glej, temveč poglej na sv. hostijo in na kelih in pozdravi prav iskreno Jezusa. Potem šele skloni glavo v pobožno molitev — in se z mašnikom skupaj

s p o m n i na Jezusovo trpljenje in v s t a - j e n j e, na Jezusovo prvo daritev, ki je bila

tako polna bolečin. Na oltarju sicer Jezus ne trpi, kakor je trpel na križu, a vendar se pri vsaki sv. maši za nas in v našem imenu znova daruje nebeškemu Očetu. Kakor je Jezus s prvo daritvijo na križu zaslužil za nas zaklade milosti, tako se pri vsaki sv. maši te milosti pomnože. Tedaj je prilika, da odpremo svoje srce in je napolnimo iz teh zakladov, — Kakor je Jezusova duša na veliki petek najprej šla pred pekel potolažit tiste, ki so bili že v večnosti, tako mašnik po daritvi na oltarju najprej napravi

»Spomin za rajne« (>memento« za mrtve). Posebej moli za tiste, ki so mu bili posebej priporočeni, spomni se pa tudi umrlih prijateljev, znancev, staršev. Tudi kdo od Tvojih dragih morda hudo trpi v vicah. Ne pozabi po povzdigovanju prositi Jezusa, naj kapljico tolažbe pošlje tudi njemu. — Ko prosimo za te, ki morajo še trpeti zaradi svojih slabosti, se pa spomnimo tudi svojih grehov in poprosimo, da bi tudi z nami Bog bil usmiljen in nam dal

delež v nebesih, ki je pripravljen že od začetka sveta. — Vse te prošnje so sedaj lahko veliko bolj zaupne in bodo bolj uspešne, ker Jezus — Sin božji v našem imenu Bogu Očetu čast daje.

Nobena mati bi ne mogla bolj poskrbeti za blagor svojih otrok, kakor skrbi sv. cerkev, ki nas vsako nedeljo vabi k sv. maši — viru milosti in blagoslova. Komur je duša in nebeško veselje kaj mar, rad pride in se vrne domov poln darov božjih.

S. Darina:

Rdeča kapica.

1. prizor.

Mama (skrbno): Veš, moja Rdeča kapica, jutri goduje babica. Zdajle boš ji voščit šla, tu notri so darila vsa: malinovček, kolačka dva in zraven dobra tortica.